

χειέται Σέριφ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Περί γέρ. 49 (ἐκδ. Wagner σ. 107) «ἀτόνησε καὶ δὲ μπορεῖ, τάχα ὥσάν νά σκάπτῃ, | ἄγκομαχεῖ συχνά συχνά καὶ ἡ καρδιά του ἄφτει». Συνών. ἀγκοφορῶ 1. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. στενάζω, ἐκβάλλω κραυγὴν πόνου κττ. Μύκ. Νάξ. Πελοπν. (Λακων. Λάστ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) Σύμ. Τήλ. Τσακων. κ. ἀ.: Ἐμούριζε κι ἀγομάχα Λακων. Δὲ μπορεῖ τ' ἄλουγον, γι' αὐτὸ ἀγκομαχάει Αἰτωλ. Σήμερα ἀγκομαχεῖ ἡ ἀελάδα μας (ἀελάδα = ἀγελάδα) Μύκ. Ἐκοιμᾶτο καὶ ἔγουμάχε Σύμ. Ἀγκομαχάγα οὐλ' νύχτα ἀπόρι, ἤμ' ναν ἄρρωστος Αἰτωλ. Ἀγκομαχεῖομαν ὅλη τὴ νύχτα Πελοπν. || Ἄσμ.

Τραφοπαλεύαν σὰ θεοῖα κι ἄγοια ἀγκομαχοῦσι

Κρήτ. Συνών. ἀγκοφορῶ 2. Πβ. ἀνασύρω, ἀναχανειοῦμαι, ἀσκομαχῶ, ἀχῶ, βογγῶ, μουγκρίζω. 3) Γογγύζω, ἀγανακτῶ κατὰ τινος Θράκ. Κεφαλλ. Πβ. θεομαχειέμαι. 4) Ἀγωνιῶ, πνέω τὰ λοίσθια, ψυχορραγῶ Ἄνδρ. Ζάκ. Θήρ. Κάλυμν. Κρήτ. Μακεδ. (Σισάν.) Προπ. (Κύζ.) Τήλ. — Λεξ. Κομ.: Ἀγομαχεῖ ὁ ἄρρωστος Θήρ. Πβ. παραδέρονω.

ἄγκορα ἡ, Κέρκ. ἄγκουρα Ζάκ.

Τὸ Ἰταλ. *ancora*.

*Ἀγκυρα, ὁ ἰδ.

ἀγκοράρω Ζάκ. Κέρκ. ἀγοράρω Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *ancorare*.

1) Ἀγκυροβολῶ Ζάκ. Κεφαλλ. Συνών. ἀράζω. β) Μεταφ. ἐξασφαλίζομαι Κεφαλλ.: Ἀγοράρισες γιὰ καλά. II) Ἀνασύρω τὴν ἄγκυραν Κέρκ.

ἀγκορασίσσα ἡ, Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Κάρδαμον κηπαῖον (*lepidum sativum*). Συνών. λεπίδι.

ἀγκορδακιά ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ρ. κορδακίζω ἢ *ἐγκορδακίζω ὑποχωρητικῶς.

Φλυαρία, μωρολογία, τερθρεία, ἰδίᾳ ἐπὶ ἀνοήτων ἢ ἀηδῶν ἢ ψευδῶν καὶ ἐπιτετηδευμένων λόγων καὶ τρόπων.

ἀγκορδακίζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ρ. κορδακίζω ἢ *ἐγκορδακίζω.

Ἀνοήτως ἢ ἀηδῶς καὶ ἀσέμνως φέρομαι.

ἀγκορδακισμός ὁ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ρ. κορδακίζω ἢ *ἐγκορδακίζω.

*Ἀγκορδακιά, ὁ ἰδ.

ἀγκοῦν ἐπιφών. Κάρπ. ἀγοῦν Ἄνδρ. Θήρ. Πάρ. Σῦρ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἀ. ἀγ-γοῦν Κύπρ. ἄγκον Κάρπ. Μεγίστ. κ. ἀ. ἀγον Κεφαλλ. ἄγκον Παξ. ἀγκί Καπλ. (Σινασσ.) ἀγι Προπ. (Κύζ.)

1) Λέξις πεποιημένη τῆς παιδικῆς γλώσσης, ἐν τῶν πρώτων ψελλισμάτων τοῦ βρέφους ἐνθ' ἄν.: Ἀρχισε τὸ παιδί νὰ κἀνῃ τ' ἀγοῦ τοῦ Πάρ. 2) Θωπευτικὸν πρὸς τὰ νήπια ἐνθ' ἄν.: Ἀγοῦν τὸ μωρό μου! Σῦρ. Ἀγκον ἄγκον, μάτια μου! Παξ.

***ἀγκοῦδζα** ἐπιφών. ἀγ-γοῦδζα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιφών. ἀγκοῦν καὶ τῆς ὑποκορ. παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι.

Θωπευτικὴ λέξις πρὸς νήπια: Ἀγ-γοῦδζα τοῦ μωροῦ. Πβ. ἀγκοῦν.

ἀγκοῦκου Τσακων.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀγκυλῶνω, ὅθεν ἀγκουῶνω-ἀγκοῦ-ζον, ὅπως γλυτιῶνω-γλυτικοῦζον (ἀπὸ τῆς καταλ. -ώσκω). Πβ. GAnagnostopoulos Tsakon. Gramm. 48.

1) Συλλαμβάνω τι οἶονει δι' ἀγκίστρου, ἀγκιστρῶνω τι, ἀποκτῶ: Ὁ Γιάννη δὲν ἀγκοῦτζε τσίπια (δὲν ἀπέκτησε τίποτε). 2) Ἀμτβ. προσκολλῶμαι πον, πιάνομαι ἀπὸ κάποιον: Ἐνταῖ ἂ σάτη δὲν ἐπορέτζε ν' ἀγκοῦη ζίπια (ἡ θυγάτηρ αὐτῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀγκουμπήσῃ πον, εἰς κάμμιαν οἰκογένειαν, ἵνα εὖρη γαμβρόν).

ἀγκούλα ἡ, ἀγύλα Σύμ. ἀγκούλα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἴγιν. Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. Μύτικ. κ. ἀ.) Κύπρ. Σκῦρ. Στερελλ. (Ναύπακτ.) ἀγκούλ-λα Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγοῦ-λα Θεσσ. ἄγκύλα Ἡπ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀγκύλη. Διὰ τὴν κατάλ. πβ. δάφνη-δάφνα κττ.

1) Ἡ τῶν ποιμένων ἐπικαμπῆς κατὰ τὴν κορυφὴν ράβδος, δι' ἧς συλλαμβάνουν τὰ βοσκήματα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἴγιν. Εὐβ. Ἡπ. Σκῦρ. Στερελλ.: Ἐφόρεσα τὰ τσαρονχάτσα τσαὶ τὴν ἀγκούλα Ἀθῆν. (παλαιότ.) || Παροιμ. Ἡ προβατῖνα σὰ θέλῃ νὰ φάῃ ξύλο, πάει καὶ ξυέται 'ς τοῦ τσοπάνη τὴν ἀγκούλα (ἐπὶ τοῦ παρέχοντος ἀφορμὴν πρὸς τιμωρίαν) Αἴγιν. || Ἄσμ.

Νὰ ἴμουν ἀγκούλα του | νὰ μ' ἔχη 'ς τὴν ραχούλλα του

Ἀθῆν. (παλαιότ.) Πβ. καὶ Ἡσύχ. «βρόχος ἀγκύλη». Συνών. ἀγκραῖτσα, κλίτσα, στραβορράβδι. 2) Ἡ ἀγκύλη ράβδος, δι' ἧς ἔλκουν πρὸς τὰ κάτω τοὺς ἀπροσίτους κλάδους τῶν ὀπωροφόρων δένδρων Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. Μύτικ. κ. ἀ.): Πᾶρε τὴν ἀγκούλα νὰ φτάσῃς τὰ σῦκα, ποῦ δὲ φτάνονται μὲ τὸ χέρι Εὐβ. Πβ. λαγοῦσα. Συνών. ἀγκοῦτσα 1, ἀγκυρίδα 1, κατσοῦνα.

3) Βακτηρία ἀγκύλη κατὰ τὴν λαβὴν Ἀθῆν. (παλαιότ.) Εὐβ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Στερελλ. (Ναύπακτ.) κ. ἀ.: Βλέπω ἕναν παγανὸ καὶ τὸν τσάκωσα ἀπ' τὴν ἀγκούλα του Ναύπακτ. Πῆρε καὶ μιὰ ἀγκούλα 'ς τὸ χέρι τῆς Ἀθῆν. || Φρ. Τὰ πόδια τῆς νὰ τῇ γενοῦ σὰν ἀγκούλα (ἀρά) Μπόβ. Συνών. ἀγκυρίδα 1 β, μαγκούρα. 4) Γαστροκνήμιον Θεσσ. Σύμ.: Κόβγει ἀπὸ τὴν ἀγύλαν τοῦ ἕναν κομμάτιν κορῆς Σύμ.: Πβ. τὸ τοῦ Εὐσταθ. 1326,51 «κώληπα δὲ λέγει τὴν ἀγκύλην κατὰ τοὺς παλαιούς... ἦν τινὲς ἄνταν ἢ ἄνζαν φασί» καὶ τὸ τοῦ Ἡλιοδώρ. Αἰθιοπ. 3,1 «τὸ μὲν ζῶσμα ἐκάστω χιτῶνα λευκὸν εἰς ἀγκύλην ἀνέστελλε». Περί τῆς ἐξελέξεως τῶν ἀνωτέρω σημ. πβ. ΧΠαντελ. ἐν Ἀθηνᾶ 38 (1926) 57. 5) Καμπὴ τῆς ὁδοῦ Κύπρ.: Ὁ τὴν ἀγκούλαν τοῦ δρόμου ἔδει μιὰν μοσφιλέαν.

***ἀγκουλιδέρα** ἡ, ἀγκ'λιδέρα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄγκ'λιδέρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἰσως ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀγκοῦλίδι-ἀγκουλιδέρι.

1) Ἡ ἀγκύλη ράβδος, διὰ τῆς ὁποίας καρπολογοῦν: Μὲ τὴν ἀγκ'λιδέρα τραυαῖ τὰ κλωνάρια κι μάζουν τ'ς ἱλαῖς. || Φρ. Ἐμαθὶ δυὸ τρεῖς ἀγκ'λιδέρες γράμματα τοῦ πιδὶ (ἐπὶ

